

Prelāta vēstule (maijs 2011)

Prelāta vēstule izceļ trīskāršo prieku, ar ko ir iesācies maija mēnesis: Lieldienu laiku, Pāvesta Jāņa Pāvila II pasludināšanu par svētīgo un Dievmātei veltītā mēneša sākšanos.

24.05.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Mūsu ausīs vēl skan – un tas tā būs vienmēr – Baznīcas prieka

atbalss:*surrexit Dominus vere et apparuit Simoni*[1]; Kungs patiesi augšāmcēlies un parādījās Sīmanim. Ar šo pārdabiskā un cilvēciskā prieka pilno izsaucienu kristiešu Lieldienu pirmās dienas noslēgumā Pēdējo Vakariņu zālē Jeruzalemē Apustuļi sagaida divus mācekļus, kuri nakts vidū ir atgriezušies no Emausas. Kleofass un viņa ceļabiedrs stāstīja viņiem, kā Jēzus ceļā uz šo ciemu bija parādījies viņiem dzīvs un pat kopā ar viņiem sēdējis pie galda.

Cik saprotams mums ir to vīru izbrīns, kas bija Skolotāja kaunpilnās nāves aculiecinieki! Un arī tas, ka viņi nebija ticējuši neparastajai vēstij, ko agrajā rīta stundā pie tukšā kapa bija saņēmušas dievbijīgās sievietes: *Nebīstieties, ejiet un paziņojiet maniem brāļiem, lai viņi iet uz Galileju! Tur viņi mani redzēs.*[2] Tomēr Jēzus vēlēšanās mierināt Savējos, atjaunot viņu ticību un prieku bija tik liela, ka Viņš

negaidīja, līdz viņi tiksies Galilejā.
Cik brīnišķīgi tuvu ir mūsu Dievs! Vēl
tajā pašā vakarā Jēzus atnāca telpā,
kur viņi aiz bailēm no jūdiem bija
sapulcējušies aiz slēgtām durvīm [3],
un sacīja viņiem: *Miers jums,
nebīstieties, es tas esmu!*

Mācekļi iztrūkās- raksta sv.Lūkass- un
izbijušies domāja garu redzam. Un
Viņš sacīja tiem: *Kāpēc esat tā
izbijušies un kāpēc tādas domas rodas
jūsu sirdīs? Skatiet manas rokas un
kājas, jo es pats tas esmu! Taustiet un
redziet, jo garam miesas un kaulu
nav, kā to redzat man!*[4] Un Viņš
jautāja viņiem pēc kaut kā ēdama, lai
viņi būtu pilnīgi pārliecināti, ka tas
patiesi ir Viņš, labais Mācītājs, kurš
triumfējis pār velnu un pār ļaunumu,
kurš sarāvis nāves važas.

Ir pagājusi pirmā Lieldienu nedēļa,
bet Baznīca nemitējas atkal un atkal
ar prieku apcerēt Evaņģēliju tekstus,
kas runā par Jēzus Augšāmcelšanos.
Tā dara to ar pateicību un dziļu

saviļņojumu ticībā Kunga uzvarai.
Runa ir par vienreizēju un unikālu
notikumu cilvēces vēsturē;
notikumu, kas tajā pašā laikā mums
parāda universālās Augšāmcelšanās
piemēru pēdējā dienā. Caur Kristību
mēs esam vienoti Kristū un mums ir
dalība Viņa Nāvē un pie Viņa
Augšāmcelšanās. Miruši grēkam un
augšāmcēlušies dzīvei žēlastībā mēs
jau esam iegājuši jaunā dzīvē,
gaidīdami pilnīgu mūsu esības
atjaunotni. Jo, kā raksta sv.Pāvils, *ja
mēs nāves līdzībā ar Viņu esam
saauguši, tad reizē līdzīgi būsīm arī
augšāmcēloties.*[5]

Mēs atkal no jauna esam apbrīna un
cieņas pilni Dieva visvarenības un
žēlsirdības priekšā. Kristus
Augšāmcelšanās nebija atgriešanās
atpakaļ Viņa iepriekšējā dzīvē, kā tas
bija Lācara, Jaira meitiņas vai Nainas
atraitnes dēla gadījumā, kad Kristus
viņus tika atsaucis atpakaļ no viņu
fiziskās nāves, tā, ka viņi dzīvoja

kādus gadus ilgāk, lai pēc tam atkal nomirtu. Mūsu Kunga Augšāmcelšanās bija kaut kas radikāli atšķirīgs. ***”Jaunās Derības liecības mums neļauj šaubīties, ka „Cilvēka Dēla Augšāmcelšanās” gadījumā ir noticis kaut kas pilnīgi atšķirīgs. Jēzus Augšāmcelšanās bija kā izraušanās no važām, lai dotos uz pilnīgi jauna veida dzīvi, uz dzīvi, kas vairs nav pakļauta tapšanas un nāves likumam, bet kas stāv pāri tam visam; dzīvi, ka cilvēka esībai ir atvērusi jaunu dimensiju. Tāpēc Kristus Augšāmcelšanās nav viens izolēts gadījums, ko mēs varētu atstāt neievērotu un kas attiecināms vien uz pagātņi, bet gan „kvalitatīvs lēciens”(…). Ar Jēzus Augšāmcelšanos ir sasniegta jauna iespēja cilvēka esībai, iespēja, kas attiecas uz visiem un kas cilvēcei atver nākotni, jauna veida nākotni.”***[6]

Pasaules vēsturē ziņa par Kristus Augšāmcelšanos ir nepārspējamā *Labā Vēsts*. Lai liecinātu par šo faktu, Apustuļi, kad bija pārvarējuši visas savas bailes, izklīda pa visu pasauli; mocekļi palika nelokāmi spīdzināšanu un pat nāves priekšā; daudzi piekritēji un jaunavas pameta savus godkārīgos plānus un šīs pasaules ērtības, lai no visa sava spēka pievērstos mūžīgajām lietām; un neskaitāmi daudz ikdienišķo kristiešu cauri gadsimtiem savu skatienu ir vērsuši uz Debesīm, godīgi un ar mīlestību uz Dievu un cilvēkiem veidami savus šīs zemes pienākumus.

Kristus Augšāmcelšanās īpašais raksturs ir apstākļi, ka Viņa Dievišķā Cilvēcība pēc atjaunotās dvēseles un miesas savienošanās Svētā Gara spēkā pilnībā ir tikusi pārvērsta par Dieva Tēva triumfu, bet nezaudējot īsteno cilvēcisko dabu, kas skaidri parādās stāstījumos par Viņa

parādīšanos mācekļiem.

Neapšaubāmi tas ir kaut kas, kas pārsniedz mūsu pieredzes robežas.

Vēsturisks fakts, kas balstās uz pilnībā uzticamu aculiecinieku liecībām, tajā pašā laikā ir pārdabiskas ticības pamatobjekts. Kā sacīja jau svētais Augustīns: „Tas nav nekas sevišķs ticēt, ka Kristus ir nomiris (...). Visi tic, ka Kristus nomira. Kristīgā ticība izriet no Kristus Augšāmcelšanās. Ticēt, ka Kristus ir augšāmcēlies, to mēs uzskatām par nozīmīgu.”[7]

Varbūt mums dažkārt ir radies jautājums, kāpēc Jēzus pēc Augšāmcelšanās neparādījās visai pasaulei, lai tādējādi visi Viņam ticētu. Benedikts XVI norāda uz to, ka **„visa dzīvības vēsture liecina par to, ka jaunā pirmsākumi ir mazi, gandrīz neredzami, tā, ka tos var pat nepamanīt. Pats Kungs mums ir sacījis, ka „Debesu valstība” ir kā sinepju graudiņš, sīkākais no**

visām sēklām (sal. Mt 13, 31). Bet tas nes sevī neizmērojamas Dieva iespējas.[8] Un Pāvests secina, ka tieši tā pasaulē ienāca Augšāmcelšanās: „***tikai ar dažiem brīnumainiem parādīšanās gadījumiem nedaudziem izredzētajiem. Bet, neraugoties uz to, tas bija patiesi jauns sākums – tas bija tas, ko klusībā gaidīja visa pasaule.***”[9]

Gadsimtu gaitā ticība tam, ka Kristus ir Augšāmcēlies, ir izplatījusies pa visu pasauli, tā ir iesakņojusies jaunās kultūrās un dažādās civilizācijās. Tas ir noticis ar ticīgo, Kristus Mistiskās Miesas locekļu, līdzdalību, kuri svētceļoja pa visu pasauli. Tagad - kā pārliecinoši uzstāja svētais Hosemarija – tas attiecas uz mums, uz tevi un uz mani, uz visiem kristiešiem, lai mēs ar savu izturēšanos un saviem vārdiem liecinātu par Kristu.

„Lieldienu Labajai Vēstij ir nepieciešams drosmīgu un entuziasma pilnu liecinieku darbs. Katrs Kristus māceklis, arī katrs no mums ir aicināts būt par liecinieku. Tādu skaidru, saistošu un pacilājošu uzdevumu mums ir devis Augšāmcēlies Kungs.

„Jaunajai ziņai” par jauno dzīvi Kristū ir jāstaro no kristiešu dzīves, tai jābūt dzīvai un aktīvai tajos, kas to izplata, tai patiesi jāspēj mainīt sirdi, mainīt visu dzīvi.”[10]

Vai mēs no dienas dienā vairojam un stiprinām mūsu ticību Kristus uzvarai? Vai apziņa par to, ka Kristus patiesi ir augšāmcēlies, pilda mūs ar pārliecību mūsu ceļā? Kā mēs cīnāmies par to, lai visās mūsu šīs zemes krustcelēs, mēs vienmēr redzētu Viņu sev līdzās?

Tāpēc **„Lieldienu laiks ir prieka laiks, prieka, kas pilda kristiešu sirdis ne tikai šajā liturģiskā gada periodā, bet gan vienmēr. Jo**

Kristus dzīvo. Kristus nav kāda pagātnes persona, kāds, kurš kādreiz ir dzīvojis un pēc tam mums atstājis tikai atmiņas un brīnišķīgu piemēru. Nē, Kristus dzīvo. Jēzus ir Emanuēls: Dievs ar mums. Viņa Augšāmcelšanās mums atklāj, ka Dievs savējos neatstāj.”[11]

Jēzus Kristus ir ne tikai Dieva Tēva godībā, bet turpina būt klātesošs arī Baznīcā, turklāt īpašā veidā Euharistijā. Bez tam ar žēlastības palīdzību Viņš mīt arī katra kristieša sirdī. Kristībā mēs esam saņēmuši jaunu dzīvi, kas visā pilnībā pieder Kungam; dzīves gaitā šo pārdabisko dzīvi vēl vairāk pilnveido citi sakramenti. Taču, tikai miesai augšāmceloties, Mistiskās Miesas locekļos kļūs pilnībā redzama tā godināšana, ko mūsu Galva, Jēzus, un Viņa Svētā Māte, kas ir arī mūsu Māte, bauda jau tagad. Taču, kā norādīja mūsu Dibinātājs, jau tagad

„ticība mums saka, ka cilvēks, kas ir žēlastības stāvoklī, ir *dievišķs - Dieva piepildīts*. Mēs esam cilvēki – vīrieši un sievietes, mēs neesam eņģeļi, mēs esam būtnes ar miesu un asinīm, ar sirdi un ciešanām, ar bēdām un ar priekiem. Taču šī dievišķība skar ikvienu cilvēku; tā ir kā laikam priekšā aizsteidzies prieks par godpilno augšāmcelšanos laiku beigās.”[12]

Kaut mēs pastāvīgi būtu no visas sirds pateicīgi par to, ka caur Svēto Garu esam Dieva Tēva bērni Jēzū Kristū.

Šī galīgās godības priekšvēsts gaišāk un intensīvāk izgaismojas pēdās, ko atstājuši svētie, jo sevišķi tie, kurus Baznīca mums stāda par tikumu piemēru un aicina godināt. Protams, mēs priecājamies par to, ka šie mūsu brāļi un māsas ir Debesīs. Jo sevišķi šodien, 1.maijā, mūsu sirdis ir prieka pārpilnas, jo iemīļotais Jānis Pāvils II tiek pasludināts par svētīgo. Kaut arī

vairākums no jums nevarējāt
atbraukt uz Romu, lai piedalītos šajās
svinībās, taču jūs visi un mēs visi
sirdī esam vienoti ar šiem visas
Baznīcas lielajiem svētkiem.

Mēs visi pazinām šo izcilo Pāvestu,
kurš dāsni savu dzīvi līdz pat
pēdējam brīdim uz šīs zemes dāvāja
dvēselēm. Mēs esam liecinieki tam,
cik dziļa bija viņa ticība, cik droša
bija viņa cerība un cik kvēla bija viņa
mīlestība, kas apņēma visus un
katru. Turklāt, kā jau daudzkārt
esmu to sacījis, mēs – Opus Dei –
jaunajam svētīgajam esam lielu
pateicību parādā. Pirmkārt, tāpēc, ka
Jānis Pāvils II bija tas instruments, ko
Dievs izmantoja, lai piešķirtu
Darbam galīgo juridisko formu un
kanonizētu svēto Hosemariju. Tāpēc
ir pavisam dabīgi, ka mēs izjūtam
īpašu prieku tagad, kad viņš ir
pacelts uz altāriem godināšanai, un
pateicamies par šo Baznīcai
pasniegto dāvanu. Es pats celebrēšu

svinīgu Pateicības Svēto Misi 3.maijā.
Šajā dienā esiet kopā ar mani manā
Sv. Misē un lūdzieties par visiem
tiem nodomiem, ko es salikšu
Dievam jaunā Svētīgā aizbildniecībā.

Un šodien arī iesākas maija mēnesis,
kurā Baznīca mūs aicina godināt
Jaunavu Mariju vairāk kā parasti. Es
jums iesaku vērsties pie svētā
Hosemarijas un svētīgā Jāņa Pāvila II
pēc aizbildniecības, lai viņi šajās
dienās, kas seko tūlīt pēc Pāvesta
beatifikācijas, izlūgtu priekš mums
žēlastību no visa spēka mīlēt un
godināt Dievmāti. Kopš agras
jaunības Karols Vojtila sevi pilnībā
veltīja viņai, kā tas redzams no
devīzes uz viņa bīskapa ģerboņa:
Totus Tuus – Viss Tavs. Arī svētais
Hosemarija tiecās būt pilnībā padots
Debesu Karalienei. 1931.gada
28.decembrī, komentējot kādas
klostera kopienas, kuras patronese
bija svēta Elizabete, paražu,
Nevainīgo bērniņu svētkos viņš

sacīja: „**Kundze, es nopietni vēlos, lai tu būtu visa radītā Pavēlniece un Karaliene.**”[13]

Arī mums, kas pilnībā piederam (vēlamies piederēt) Dievam, jāiet pa šo mariānisko ceļu, ko mums atstājis mantojumā svētais Hosemarija. „**Ja jums būtu kādā ziņā jālīdzinās man**”, viņš sacīja, „**tad manā mīlestībā uz Svēto Jaunavu.**”[14] Šis mēnesis dod mums brīnišķīgu iespēju ar tradicionālajiem maija svētceļojumiem veicināt mūsu veltīšanos Marijai. Uzaicināsim mūsu draugus un paziņas šajās nedēļās apmeklēt kādu Dievmātes kapelu vai svētvietu un lūgties un apcerēt tur Rožukroņa noslēpumus. Ar to mēs viņiem sagādāsim lielu garīgu labumu, jo „**pie Jēzus mēs vienmēr nokļūstam un atgriežamies ar Marijas starpniecību.**”[15] Dodieties uz šo tikšanos ar tādu pašu veltīšanos, ar kādu mūsu Tēvs devās pie Sonsoles Dievmātes. Un nesīsim

mūsu Mātei daudz nelielu rožu ziedu
no mūsu ikdienas, kā pēc gadiem
viņš mums ieteica novennas laikā
Gvadalupes Dievmātes priekšā
Meksikā.

14.maijā, Lieldienu 4. svētdienas, kas
Sv.Mises Evaņģēlija dēļ tiek saukta
arī par Labā Gana svētdienu,
priekšvakarā es ordinēšu par
priesteriem 35 diakonus, jūsu brāļus.
Kā vienmēr tādos gadījumos es lūdzu
jūs būt cieši vienotiem ar mani
lūgšanās un upurēt kādus upurus
par jaunajiem priesteriem un par
priesteriem visā pasaulē. Jo īpaši
savās lūgšanās atcerieties Pāvestu un
visus bīskapus, lai mēs vienmēr
līdzinātos Labajam Ganam, kas savu
dzīvību atdeva par savām avīm. [16]

Nedēļā pēc Lieldienām es biju neilgā
braucienā uz Slovēniju un Horvātiju.
Lublanā un Zagrebā es tikos ar
prelatūras ticīgajiem un daudziem
citiem cilvēkiem, kas smēlas

palīdzību no Opus Dei gara. Es esmu Dievam ļoti pateicīgs, jo abās šajās zemēs, par kurām tik daudz lūdzās mūsu Tēvs, manu meitu un dēlu apustuliskais darbs ir dziļi iesakņojies. Nav viegli aprakstīt to, cik ļoti viņš mīlēja visas zemes, jo sevišķi tās, kuras pārdzīvoja visdažādākā veida grūtības.

Es atgriežos pie šīs vēstules sākuma. *Surrexit Dominus vere!*
„Augšāmceltais Kristus iet mums pa priekšu uz jaunām debesīm un jaunu zemi (sal. Ap 21, 1), kurā beidzot visi dzīvosim kā vienota ģimene, tā paša Tēva bērni. Viņš ir kopā ar mums līdz laiku beigām.“[17] Sakramentālā veidā apslēpts zem maizes un vīna zīmēm Viņš ir palicis klātesošs Svētajā Euharistijā, lai uzklausītu mūsu lūgšanas, lai mūs mierinātu un stiprinātu. Neattālināsimies no Viņa, vedīsim daudzus cilvēkus pie Viņa, lai arī viņi (piedodiet par atkāpi, bet

ar kādu pateicību dons Alvaro atcerējās savu Pirmo Svēto Komūniju!) izjustu prieku būt kopā ar Kristu, atrasties Viņa klātbūtnē, dzīvot Kristū. Tā kā šajā mēnesī ir daudz dienu, kas saistītas ar Darba vēsturi, es nepieminēšu tās atsevišķi. Ievērojiet, cik ļoti Svētā Marija rūpējas par mums! Pateiksimies viņai par to.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. maijā.

[1] *Lk* 24, 34.

[2] *Mt* 28, 10.

[3] Sal. *Jņ* 20, 19.

[4] *Lk* 24, 36-39.

[5] *Rom* 6, 5.

[6] Jozefs Racingers-Benedikts XVI,
Jēzus no Nācaretes, 2. daļa, 268.lpp.

[7] Sv. Augustīns, *Enarratio in
Psalmum*, 120, 6 (CCL 40, 1791)

[8] Jozefs Racingers-Benedikts XVI,
Jēzus no Nācaretes, 2. daļa,
271.-272.lpp.

[9] *Turpat*.

[10] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
07.04.2010.

[11] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 102.

[12] *Turpat*, Nr. 103.

[13] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*,
(28.12.1931), Nr. 517 (Sal. A. Vázquez
de Prada, *El Fundador del Opus Dei*,
vol. I, p. 391).

[14] Sv. Hosemarija, 1954.gadā.

[15] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 495.

[16] Sal. *Jņ* 10, 1-18.

[17] Benedikts XVI, Lieldienu
vēstījums *Urbi et Orbi*, 24.04.2011.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2011/)
(14.02.2026)